

Csom István 75 éves

„Informatikus robbanás teszi tönkre a sakkot” - állítja a 75 éves Csom István.

Kilenc sakkolimpián játszhatott a ma 75 éves Csom István nemzetközi sakknagyemester, aki az 1978-ban, Buenos Airesben aranyérmes magyar együttesben is ott lehetett. A jochapress.hu gratulációval kereste meg az ünnepeltet.

„Nem úgy indult az életem, hogy a sakknak abban komoly szerepe lesz” – emlékezett a Sátoraljaújhelyen született, családjával Budapestre 1949-ben költözött Csom István. „Ugyan még nem voltam iskolás, amikor édesapámtól megtanultam sakkozni, de a későbbiekben csak lassan fordult érdeklődésem e szellemi sport felé. A Városmajorban inkább a kortársakkal fociztam – a sakk azokban az ötvenes években egyáltalán nem volt egy futtatott sportág. Ráadásul a nagyszerű helsinki olimpia is hatalmas élményt jelentett. Később a Petőfi Gimnáziumban az országos hírvé testnevelőm, Paulinyi Jenő hatása is a labdajátékok felé tolt. Egykori padtársam, Schlegel Oszkár pedig a kézilabdára beszélt rá.”

- Nem is eredménytelenül, hiszen bekerült a középiskolás bajnoki címet is szerzett iskolai válogatottba is.

„Pedig kosarazni még jobban szerettem. Közben sakkozgattam is, de ezt akkoriban szinte titkolni kellett. Így is kétszeres középiskolás bajnok lettem; előbb 1957-ben csapatban, majd egy évre rá egyéniben is sikerült elsőként végeznem. Ám akkor még elképzelhetetlennek tűnt, hogy a sakkal komolyabban foglalkozva, egyszer profi játékos lehessen. Ma is úgy érzem, a legfogékonyabb tíz évemet elvesztettem, hiszen a sakkmesteri címet csak 23 évesen sikerült megszereznem.”

- Utána viszont gyorsított tempóban lépkedett egyre feljebb.

„1967-ben nemzetközi mesteri, 1973-ban pedig nagymesteri címet harcoltam ki. Nem volt könnyű dolgom, hiszen előttem egy „bivalyerős” élboly haladt, amelyben ott volt Bilek István, Lengyel Levente, Forintos Győző, Honfi Károly, Flesch János, Haág Ervin - közjük kellett befurakodni. Már 1968-ban bemutatkozhattam a luganoi sakkolimpián, később 1978-ban olimpiai bajnokok lehettünk az akkor verhetetlennek hitt szovjetek előtt. 1980-ban, Máltán is csak holtverseny után, értékszámítással végeztünk a 2. helyen. Itt tábladíjas lettem a kilenc partiból begyűjtött hét pontommal.”

- Kiknek köszönhető, hogy a későn indult pályafutása során ilyen magasra felfutott?

„Előbb két világbajnok, Szmiszlov és Petroszjan játéka tett rám különösen nagy hatást, de természetesen kikerülhetetlen Fischer, Korcsnoj és Kaszparov személye, zsenialitásuk felemlítése is. Itthon két klubban töltöttem el hosszabb időt. A Budapesti Spartacusban 28 éven keresztül sakkoztam, közben megnyertük a sakkozók Bajnokcsapatok Európa Kupáját, mesteredzői címmel is jutalmaztak. 1997-től pedig jelenleg is a többszörös ezüstérmes Paks együttesében szerepelek, bár a most befejeződött szezonban mindössze egy - szerencsére győztes - partit játszhattam.”

- Mennyire követi a sakkvilág eseményeit?

„Magát a sakkot ugyancsak félttem az informatikai robbanás következményeitől. A kialakult, „internetfüggő” világunkban az egyetlen pozitívum, hogy beülhetek a karosszékbe és egyenesben láthatom a nagy versenyek játszmaíát. Az irány egyébként egyáltalán nem jó. A sakk iránt érdeklődő gyerekeket ma már nem az érdekli, hogy egy bizonyos lépést milyen indoklással tennék meg, hanem hogy mit válaszol arra a számítógép! A helyzetet jól jellemzi, amit Kramnyik mondott egy Lékó Péterrel vívott partiját követően:”ebben a játszmaiban egyetlen, önálló lépést sem tettem meg”. Ezért is ítélem meg borúlátóan a sakkozás jövőjét.”